

Leproșii Domnului

25 iunie 1999

Gili Cârstea

Nu disprețuiți, nu izolați și nu omorâți pe leproșii Domnului; s-ar putea să avem nevoie de ei.

“Ben Hadad, împăratul Siriei, strângându-și toată oștirea, s-a suit și a împresurat Samaria. În Samaria a fost o mare foamete...” (2 Regi 6,24-25)

Istoria poporului lui Dumnezeu conține lecții pe care generația prezentă trebuie să le înțeleagă. Episodul “leproșii Domnului” este o parabolă pentru starea prezentă a rămășiței, confruntată cu o foamete spirituală mai rea decât cea a locuitorilor Samariei.

De ani nenumărați Israel pierduse sensul serviciului lor divin, pierdere care denaturase mult înțelegerea caracterului lui Dumnezeu. Confundat și chiar înlocuit cu Baal, Domnul nu mai putea lupta cu necredința rezultată de aici. Războiul era la porți. Amenințarea din afara zidurilor era serioasă, dar criza din interior era și mai serioasă.

O analiză a situației poporului lui Dumnezeu în criză ne ajută să înțelegem mai bine situațiile cu care s-ar putea să ne confruntăm și noi foarte curând. Aproape fără excepție, criza descoperă interiorul nefardat al inimii omenești. Ea descătușează reacții nebănuite, necunoscute și nedorite. În situații de criză, poporul își “mănâncă” proprii copii. Împăratul este uluit de degradarea morală pe care o descoperă în cetate, dar nu reușește să identifice corect cauzele. Ca întotdeauna, el vede vina în altă parte: “Să mă pedepsească Dumnezeu cu toată asprimea dacă va rămânea astăzi capul lui Elisei, fiul lui Șafat, pe umerii lui” (2 Regi 6,31).

Dar Elisei nu era mesagerul dezastrului, așa cum îi plăcea lui Ioram să creadă, și nu era nici responsabil pentru foametea care măcina poporul. El nu era decât purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, iar Dumnezeul lui Elisei nu era altul decât Salvatorul națiunii lor. Din nefericire, împăratul nu îl cunoștea așa: “Iată, răul acesta vine de la Domnul” (6,33).

Istoria este cunoscută. La anunțul plin de speranță că a doua zi cornul abundenței se va revărsa peste Samaria, demnitarul pe brațul căruia “se sprijinea

împăratul” arată clar ca lumina zilei esența rebeliunii lui Israel: “Chiar dacă ar face Dumnezeu ferestre în cer, cum s-ar putea întâmpla un asemenea lucru?”

Noi am crezut că filozofia și intelectualismul, negarea credinței și imaginile deformate despre caracterul lui Dumnezeu sunt fenomene recente. Omul împăratului putea fi un infidel; grav era că împăratul se “sprijinea” pe brațul lui.

“La poarta cetății” se găseau patru leproși. Pe lângă povara bolii și a izolării în care erau obligați să trăiască, ei suportau alături de toți ceilalți foamea și amenințarea dușmanilor. Cu toate acestea, judecata lor era mai clară decât a multora din cetate: “La ce să stăm aici până vom muri? Dacă ne vom gândi să intrăm în cetate, în cetate este foamete și vom muri; și dacă vom sta aici, de asemenea vom muri. Haidem dar să ne aruncăm în tabăra sirienilor; dacă ne vor lăsa în viață, vom trăi, iar dacă ne vor omorî, vom muri” (7,3.4).

Un asemenea plan era inacceptabil pentru alții, dar pentru cei ce nu mai aveau nimic de pierdut era singura soluție lucidă. Ei se aflau între moartea prin înfometare, cu toate atrocitățile ei, și sabia străină. “Au plecat dar în amurg, să se ducă în tabăra sirienilor, și când au ajuns la intrarea taberei sirienilor, iată că nu era nimeni” (7,5). Ce spectacol dezolant... Marele popor al lui Dumnezeu, murind de foame în cetate, tremurând de frica... nimănui! Domnul înconjurase cetatea cu hrană din abundență, iar ei mureau în orbirea lor națională. El le întinsese o masă în pustie, iar ei își mâncau copiii, sub ochii împăratului neputincios.

Leproșii poporului sfânt au intrat în tabăra sirienilor, și-au astâmpărat foamea, apoi au început să facă provizii de “aur și de argint.” În acest moment se petrece ceva ce depășește obișnuitul inimii firești. Ei și-au adus aminte de frații lor din cetate și au înțeles că sunt parte din poporul acela speriat, flămând și însetat după neprihănire. Au înțeles natura colectivă a trupului lui Hristos.

“Ziua aceasta este o zi de veste bună,” au zis ei unul către altul. Oamenii aceia din cetate, care trăiau în bezna necunoașterii lui Dumnezeu, aveau nevoie de o veste bună. Servul servilor deschisese ferestre în cer, iar ei nu știau nimic. Străjerii se aflau pe ziduri, dar nu au văzut nimic, preocupați de grija zilei de mâine. Consilierii împăratului erau și ei în alertă, concepând strategii pentru ieșirea din criză. Parcă îi auzim vorbind despre reformă și redeșteptare. Elisei, profetul Domnului, se afla și el în cetate, dar era izolat și amenințat cu moartea de Ioram, care cerea să fie “pedepsit cu toată asprimea” de Domnul dacă nu va rezolva obrăznicia lui Elisei de a-și ține capul pe umeri. Cine să ducă vestea bună acestor frați ai lui Hristos? Leproșii de la poartă? Acești cei de pe urmă locuitori ai Samariei, loviți de “blestemul lui Dumnezeu?” Grea încercare pentru mândria laodiceană!

În toiul nopții, ei lasă plăcuta ocupație de a-și rotunji conturile în aur și aleargă la frații lor cu vestea bună că s-au deschis ferestre în cer. Motivația lor era curată, căci simțiseră împreună cu Hristos ce înseamnă să fii “disprețuit și părăsit de oameni” și cunoscuseră disperarea izolării de ai lor, ca și Mielul lui Dumnezeu.

Deși umiliți încă o dată de necredința adânc înrădăcinată a fraților, misiunea lor are totuși succes. Porțile Samariei se deschid, în sfârșit, iar poporul lui Dumnezeu, slăbit și înfometat, vede cu ochii lui rezultatul concret al făgăduinței profetice pe care a disprețuit-o. Vestea bună a biruit necredința și teama.

Scrisă pentru învățătura noastră, “peste care au venit sfârșiturile veacului,” povestea leproșilor Samariei are lecții prețioase pentru noi, urmașii lor spirituali. Umanismul de afară ne asediază tot mai puternic. Formalismul și secularismul desuet din cetatea noastră mănâncă pe copiii noștri, iar împăratul nu poate decât să-și rupă hainele. Frica de extremism și fanatism ne împiedică să vedem hrana bogată pe care o frânge pentru noi Fiul omului. Bogățiile nesfârșite ale neprihănirii lui Hristos stau neatinsse la porțile noastre, în timp ce străjerii din turnuri păzesc zidurile de cei din lăuntru. Ferestrele în cer s-au deschis de mult, dar noi disprețuim profetul care ne-a adus vestea (“Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” Ellen G. White, RH 1 aprilie 1890).

În aceste condiții, ultima soluție s-ar putea să rămână leproșii Domnului. Deși s-ar putea să ne displacă profund, vestea bună va veni și de data aceasta în umilința și simplitatea ieslei, fără splendoarea unui spectacol dorit de inima firească, fără aplauze și luminile rampei. Dar aglomerația de la poarta cetății se va produce oricum. Răsplata și satisfacția supremă a leproșilor era acum să privească la frații lor cum se reped pur și simplu să-și liniștească foamea cu neprihănirea lui Hristos, din care ei gustaseră cu bucurie doar cu câteva ore mai devreme. Ei nu priveau de sus la frații lor flămânzi. S-au bucurat doar, împreună cu Mirele, că porțile Samariei s-au deschis. S-au bucurat să vadă mântuirea lui Dumnezeu apreciată și dorită. S-au bucurat să vadă cum Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre Și-a îndeplinit misiunea. Apoi s-au topit în Hristos, în care nu este “nici bogat, nici sărac, nici rob, nici slobod,” ci Hristos este totul și în toți.
